

време Райнов се движел в средите на шпиони, прасал лъжливи доклади до Цариград и използвал получаваните средства за някакви революционни задачи.

От друга страна, групата на М. Иванов се споразумяла с революционната емиграция за съвместна дейност по замисленото въстание в Северозападна България, за което усилено започнал подготовка В. Ганчев, не подозирайки за провокаторския план на шпионската централа и за ролята на Доротей. Когато обаче работата напреднала и се видяло, че може наистина да се стигне до въстанието, злополучният митрополит предал и В. Ганчев, и лицата, с които действал като д-р Г. Миркович, и те били арестувани и заточени. Същата съдба последвала и друг участник в групата на М. Иванов - Бр. Кофарджиев, чрез чиито познанства с емигранти Доротей се опитал да се добере до Л. Каравелов и В. Левски и други българи в Сърбия и Румъния. Наскоро резултатите от шпионската дейност на митрополита станали известни на Л. Каравелов и други емигранти, и неговата роля била подложена на жестока, но справедлива критика от страниците на "Свобода". От Букурещ прекъснали връзките с Цариградската група, а и тя се разпаднала, била вече ненужна на властите. Уличеният в явни предателства Доротей станал синоним на издайничество на своя народ и отвергнат от българското общество. Но по негова вина в турски ръце попаднали редица български патриоти, планът за въстание през 1869 г. бил осуетен и, макар и частично, шпионската централа успяла да навреди на революционната емиграция и свързани с нея дейци в България и Цариград. Все пак главната цел на Портата - да разстрои освободителните планове на революционната емиграция - не успяли. Тъкмо през есента на 1869 г. тя успяла да създаде новата си организация БРЦК, която извършила назрелия поврат в идейно, тактическо и организационно отношение и дава началото на най-активния и целенасочен подем в българското национално-освободително движение за отхвърляне на турското господство по пътя на революцията и за пълно освобождение на България.

Разбира се, с тези две най-големи шпионски акции за проникване в средите на българската революционна емиграция, действията на Цариградската централа не приключили. Продължавало изпращането на шпиони с различни конкретни задачи, между другото - и с планове за отравянето на Л. Каравелов, който поради публичността на журналистическите си прояви и качеството си на редактор на "Свобода", открита пропаганда на революцията и решителните действия за радикална и безкомпромисна борба за политическо освобождение, бил постоянно в епицентъра на наблюденията и контрамерките на цариградските власти и шпионите им.

Дори само наличните извори - домашни и чужди - дават ясна представа, че политическата емиграция и временно пребиваващите в различни страни българи, особено от 60-те години нататък, били обект на внимателно наблюдение, шпиониране и опити чрез агенти Портата и други чужди правителства, да проникнат в самите среди на емигрантите и техните организации и съответно да им противодействат. Този несъмнен факт говори достатъчно, че управляващите в империята